

Doraźna pomoc

Kategorie: Instytucje

Na terenie getta doraźnej pomocy udzielały dwie stacje pogotowia. Pierwsza mieściła się przy ul. Lutomierskiej 13, a druga funkcjonowała przy Szpitalu nr 1 (vide) przy ul. Łagiewnickiej 34/36. Pierwszym kierownikiem Pogotowia Ratunkowego był Abram Jakub Karo (1909–1944), po nim nastał dr Michał Weiss. Zatrudniało od 11 do 19 lekarzy, kilku studentów medycyny oraz od 15 do 28 sanitariuszy. W pierwszym roku funkcjonowania, od maja 1940 do kwietnia 1941 r., pogotowie było wzywane 17 056 razy. Z danych zbieranych do „Rocznika Statystycznego” z kolei wynika, że w okresie od czerwca 1940 do czerwca 1942 r. udzieliło pomocy w 38 817 przypadkach (z okresu późniejszego brak danych). Pogotowie posługiwało się 2 lub 3 konnymi karetkami („dorożkami”) oraz kilkoma ekipami pieszych sanitariuszy. Jednym z pracowników Pogotowia Ratunkowego był Arnold Moszkowicz (po wojnie Mostowicz).

Ewa Wiatr

Źródła

Kronika, t. 1, s. 3, 12.01.1941; t. 5, s. 327; „Geto-Cajtung”, 17.04.1941, nr 7, s. 2;

A. Mostowicz, Żółta gwiazda i czerwony krzyż, Łódź: Centrum Dialogu im. Marka Edelmana w Łodzi, 2014.

Tagi

zdrowotność

Data aktualizacji: 16-03-2026

Data dodania: 08-08-2025

